

„СОЦИАЛИСТЪ“

излиза въ Вторникъ и Петъкъ

Редакцията и Администрацията се намиратъ въ СОФИЯ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

Абонаментътъ се приема на

За год. лева 10 —
 „ 6 м. „ 5 —
 „ 3 м. „ 2-50

За въ странство 14 лева

Единъ брой 10 ст.

За обявления се плаща по
 15 ст. на редъ на 4 страни

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Redaction
 „SOCIALISTE“
 Sophia.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Ирдана Върбанова

и
Уонге Андоновъ

отпечата.

Котелъ 13 Ноември 1894 с. К. Бунаръ.

БОЛШИНСТВО СМЕ!

„Болшинство! Болшинство! Ний сме болшинство! Ний имаме болшинство!“

Е, добръ, господа. Свѣтътъ чу и разумъ, че вий сте болшинство. Нека правителството се радва на васъ, ний не ви завиждаме. Ний не завиждаме нито вамъ, нито на правителството.

Вий сте болшинство, да. Въ това никой се не съмнява. Но, знаете ли вий, какво болшинство сте, да, **какво?** Ако вий знаете, ако вий можете да се огледате **какво болшинство** сте, о, господа консерватори, съединисти, цанковисти и радослависти, вий не бихте се гордѣли тогава съ вашето болшинство, вий, съвѣстнитѣ отъ васъ не биха се осмѣлили да се числятъ въ редоветѣ на това болшинство.

Повикали да изпълнявате най върховнитѣ функции на българския гражданинъ, патоварени съ великата честъ да вдигнете знамето на народната свобода и народния суверенитетъ върху остатъцитѣ на една епоха отъ насилия и произволи, вий въ едно късо време побързахте да забравите миналото, забравихте клѣтви и обѣщания и се обърнахте въ послушни оръдия на една ненародна воля.

Вий сте болшинството. Но това болшинство повърни върховното представителство на народнитѣ вѣждения и прерогативи въ ръцѣтъ на челоуѣкъ, който е съвѣсъ неизвѣстенъ въ нашия литературенъ и наученъ мъръ, който въ 15-тъ години на свободния ни животъ е билъ далечъ отъ редоветѣ на общественитѣ борци, който има само една печална известностъ, че е позорно избѣгалъ изъ редоветѣ на войската, и то въ моментъ, когато застрашената татковина се е пуждала отъ силитѣ на най послѣдния гражданинъ. И този бѣглецъ, и този мѣлчеливъ рабъ въ тѣжкитѣ години на народнитѣ нещастия, вий го поставихте на най високото гражданско стѣпало у насъ, за да служи, види се, за живъ образецъ на това, що сте били вий сами и що ще бъдете за напредъ.

Болшинство сте, по това ваше болшинство бѣ, което прие печувия по работническо си отговоръ на тронното слово.

Вашето болшинство бѣ, което осадн себе си на позоръ прѣдъ бѣдѣщото, като възвеличи въ сѣщия отговоръ мъдростта на княза, гдѣто едва слѣдъ 8 години тирания и безправие, схвапалъ билъ „удобний моментъ“ да тури край на разюздаността на единъ сатрапъ.

Вашето болшинство бѣ, което отъ 8 години пасамъ съпваше и бѣлува съ Русия, лѣга и залѣга народа, а съ ръкоплѣскание прие австрийската политика на княза и правителството.

Вашето болшинство бѣ, което даде прерогативитѣ на Народното Представителство въ ръцѣтъ на министра Стоилова, като му благодари на декларацията, че той ималъ право въ качеството сина „министиръ на болшинството“ да прави постѣпки отъ името на Народното Събрание, безъ да го пита за това.

Вашето болшинство бѣ, което въ отговоръ на всички незаконности, насилия и произволи, извършени отъ 18-й Май пасамъ, паклони глава и призна, че и ваше лице, народътъ не ще може да гледа защитници на неговитѣ свободи и правдини.

Болшинство сте, но вашето болшинство е, което, намѣсто да посочи мѣстото на забравилитѣ себе си военни и намѣсто да строши главата на зараждащата се диктатура, низкопоклонно се уива около военния министръ и ръкоплѣска на военнитѣ намѣси въ гражданския животъ.

Вашето болшинство е, което създава и храни развращающиятъ страната ни антагонизмъ между администрацията и правосъдието и търпи такива противорѣчащи едно на друго стрѣмления въ централното правителство.

Вашето болшинство е, което научи днешнитѣ министри да не уважаваатъ запитванията на народнитѣ представители и да възлагатъ на други обязанността да даватъ нужнитѣ обяснения прѣдъ Събранието.

Вашето болшинство е, което се е отрѣкло отъ самостоятелно мнѣние и което не може да вземе едно рѣшение прѣди да поиска позволенieto за това отъ княжескитѣ министри.

Вашето болшинство е, което спи или отива въ бюрета, когато се разискватъ съ спокоенъ тонъ паникьскитѣ економически въпроси на страната ни, и

Вашето болшинство е, което бѣсно и съ стиснати юнруци се опитва да задуши гласътъ на меншеството, когато то енергически ви припомня всички ваши и на вашитѣ новелители — грѣхове.

Да, болшинство сте. Но за велико щастие на измъчената ни родина, вий сте, както и вашитѣ предшественици, болшинство **само въ камарата**. Вий сте истерскалътъ и килавата рожба на едни педѣгави времена, вий сте плодъ на размътената, но не утаена още народна съвѣсть, **вий сте въ всѣки случай, меншество въ народа.**

Я. С.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

— Какъ се самопризнаватъ въ бр. 22 в. *Знаме*, като изброила исканията, които селенитѣ въ с. Бѣланъ съ помѣстили въ резолюцията на митинга си отъ 19 Октомври казва, че тая „цѣла

стория“ рѣшения съ взети подъ социалистически влияния и жално било, че социализматърси своитѣ привърженици между неграмотни, невѣжн селени и между учащата се младежъ. Ний благодаримъ, гдѣто в. *Знаме* се самопризнава, че неговитѣ писачи не работятъ между простата, невѣжа работна масса. Ний си го знаемъ това и по отъ рапо, ама сега селенитѣ сами нека видятъ какъ каравелиститѣ, които се смѣтатъ за демократи и служители на народа, изказватъ такова презрѣние къмъ най голѣмата частъ отъ народа — селенитѣ. А нали каравелиститѣ уаъ искатъ да подобрятъ положението на селенитѣ? Но ний, ний социалиститѣ, г-да, казваме ви съ открито чело, че работимъ и ще работимъ между простото, невѣже население, защото между работния народъ е нашата сила; ний искаме да просѣтимъ, да свѣстимъ тия прости селени и да имъ покажемъ какъ всичкитѣ буржуазно-чиновнически партии вече става 16 години боравитѣ, безъ да съ можали да даждъ нѣкоя помощъ на тѣхното положение, което отъ день на день става все по лошо. Ако селенитѣ, като прости хора, не могатъ да разбератъ нашето учение, ний ще имъ помогнемъ да го разбератъ и да видятъ, че само социалиститѣ най искренно, най преданно се борятъ за да олегчатъ селската сиромашия. Другитѣ партии знаятъ само данѣкъ да имъ искатъ и солдати да ги взематъ, а ний искаме, щото тѣ да плащатъ най малко данѣкъ, а най бѣднитѣ отъ тѣхъ даже да се освободятъ отъ всѣкъ какъвъ данѣкъ; ний искаме щото сегашната постоянна войска да се намали твърдѣ много, а да се унищожи, защото тя като ненаситна лама ги гѣлта съ парцалитѣ имъ барабаръ. Чува-тели, г-да писачи въ в. *Знаме*? Ний виждаме че само крѣскате за народа, ама какво сте направили за него? А колкото за ученицитѣ, — ний не ходимъ между тѣхъ да проповѣдваме социализма, тѣ сами изучаватъ и прегръщатъ нашето учение, защото социалистическия идеалъ е най високия, най свѣтлия, най научния, когото вий не можете да имъ дадете, а само се карате съ вашитѣ съперници кой отъ васъ да вземе властта и да царува, безъ да има тѣсна връзка съ простата невѣжа народна масса.

— Още при паданieto на Стамболова бѣх-ме писали, че длѣжността инспекторъ на полицията е излипна и на вѣтъра отиватъ хилядитѣ левове за нея. Тогавашия офицюзъ „Св. Слово“ и той самъ я признаваше за безползна и даваше надѣжда, че тя отъ нова година ще се унищожи. Но не така е мислитъ и смѣталъ г. Стойловъ, човѣка на „моралисто (полицейско) влияние“. Нему му трѣбвало единъ Морфовъ, както на Стамболова трѣбваше единъ Тепавски, за да биятъ и екзекутиратъ хората; та и за това не се поскѣпиль да прѣдвиди въ бюджета за 1895 за г. Капитана Морфова, като награда за неговитѣ подвизи и побонца. Добро възнаграждение. А гдѣ останаха нкоминитѣ?

— Стамболовъ подъ сѣдъ. Четемъ въ 19 брой на Г.-Орѣховския в. *Познай себе си* слѣдующото:

„Отъ положително мѣсто сме узнали, че Стамболовъ ще бѣде непременно даденъ подъ сѣдъ. Ний не се съмняваме, че това ще излѣзи вѣрно, защото ако и Стамболовъ не се даде подъ сѣдъ, тогава да се унищожатъ наказателнитѣ закони, да се освободятъ всички крадци и убийци, понеже по голѣмъ убиецъ и варваринъ не е виждала България. Къмъ приятелитѣ ни отъ тука и околнитѣ ни съсѣдни градове отправяме молба да излятъ търпение още нѣколко дни, когато положително ще се установи истинността за даванетоъ Стамболова подъ сѣдъ, а сѣнитъ вече да ударимъ

камбанитъ за народни митинги по отдаването на Стамболова подъ съдъ.

В. Познай себе си прави хубава смѣтка, ама да видимъ какво ще каже сайбията. Не знаемъ какво казватъ хората въ Горни Орѣховица, ама тука въ София, гдѣто сж бань-голѣмцитѣ, хичъ биле и намѣрение нѣматъ да даватъ своя скѣпъ приятелъ Стамболова подъ съдъ. Сѣпкимъ това никакъ не е чудно. Макарь в. Познай себе си не е научилъ до сега за кого сж направени наказателнитѣ закони? Ако нѣкой сиромашъ открадне единъ самунъ отъ фурната, — хонъ веднага въ дупката; ако нѣкое чедо на мизерията убие нѣкого, отива на въжето на 15 годишенъ затворъ, но за богатшиятъ и голѣмцитѣ хора, които сж гѣтнали цѣли села и избивали сума свѣтъ, законитѣ иматъ малко сила. Кой ще даде Стамболова подъ съдъ? Неговитѣ ли приятели, които и днесъ иматъ силата въ рѣцѣтъ си? Но „гарванъ гарвану око не вади“.

Отъ много мѣста ний получаваме преписи отъ телеграми, които между другитѣ се испращатъ хемъ до в. Социалистъ, хемъ до в. Свобода. Това е много глупаво нѣщо. Който вѣрва въ насъ, той не може да вѣрва на в. Свобода, който е единъ разбойнически вѣстникъ. Забравитъ ли ония, които пращатъ такива телеграми, че Стамболовъ разпъваше социалиститѣ на кръстъ, когато бѣше на власт? Ний сме оппозиция и Стамболовъ е оппозиция; но и едно клане може да разбере, че Стамболовата оппозиция е ниска и коварна, а камо ли възрастни граждани, които до вчера пыхнахъ подъ кръвнишката политика по тоя джелатъ. Ако има толкова глупави хора въ България, които да смѣтатъ Стамболова за честенъ оппозиционеръ, то ний не искаме насъ поне да оскърбяватъ, каго апелиратъ и къмъ Социалистъ и къмъ Свобода. Каква е тая логика, г-да? Ако вий протестирайте противъ беззаконията, които се вършатъ днесъ, то защо се отнасите до Стамболова, тоя убиецъ и гробителъ, това олицетворение и въплотение на всѣко беззаконие и пригвснение? Койго се обръща за помощъ до в. Свобода, ний подозираме че той играе на въже, а не се бори наистина противъ беззаконията. Стамболовъ отдавна трѣбваше да бѣде запратенъ въ Черната Джамия, тамъ при най ужаснитѣ прѣстѣпници, а пъкъ то намѣрили се такива акѣллии, които апелиратъ къмъ него за свобода и законностъ. Намъ не ни трѣбватъ такива апели, ний, които утрѣ може би ще трѣбва да се боримъ на смъртъ и на животъ

противъ единъ новъ Стамболовъ и нека знаятъ това ония граждани, които не могатъ да видятъ кой е защитникъ на свободата, и кой — на тиранията.

— Какво искатъ селенитѣ. Селенитѣ отъ с. Аязларъ и околността, Поповско, около 650 души събрали се на митингъ на 8 Ноември по случай на сбора, и сж взели една резолюция, между която тѣ искатъ: прогресивно-подходящия налогъ, изборни инспектори, намаляване дѣйствителната военна служба, даване инвалидни пенсии за вечки неспособни за работа граждани, намаление платата на депутатитѣ и чиновницитѣ, закриване на излишнитѣ служби, държавни аптеки и бърза медицинска помощъ, прѣмахване всички закони, които стѣсняватъ свободата на словото, събранията и сдружаванията, назначение народнитѣ учители отъ общината и даване подъ съдъ Стамболова. — Какво ще каже в. Знаме на тия искания? Както се вижда, и тѣ сж ония на социалистическата програма, когато тѣ единъ день се осъществятъ, тогава селенитѣ ще видятъ доста голѣми облаги. Само че „Знаме“-носцитѣ нѣма да ги осъществятъ, когато дойдатъ на властъ, защото отъ сега тѣ си казватъ, че много отъ тия искания сж глупави и неосъществими. Но отъ много мѣста селенитѣ вече разбраха, че трѣбва да върватъ рѣка за рѣка съ социалиститѣ. Важното е това, че на всѣкъдѣ, където тѣ сж свикали самостоятелни митинги, тѣ искатъ да се даде подъ съдъ Стамболовъ. Ето това е едно народно искание, което днешнитѣ управници нѣма да изпълнятъ. Народа иска да види Стамболова на онай подсъдимъ скамейки, на която всѣки день се съдятъ малкитѣ прѣстѣпници; до когато това не се направи, до тогава то ще бѣде едно силно оръжие въ рѣцѣтъ на социалиститѣ.

— Народнитѣ учители забравени. Отъ много мѣста ни пишатъ, че народнитѣ учители не получаватъ редовно скромната си заплата. Сега ни пишатъ отъ Ихтиманъ, че на тамошнитѣ учители не имъ било заплатено още отъ Августъ. Чудна немарливостъ, наистина! Въ една страна, гдѣто населението е толкова невѣжо, гдѣто русскитѣ деспотъ толкова много се обожава, гдѣто реакцията винаги можъ да намира силна опора, въѣсто народнитѣ учители да бждатъ предметъ на една голѣма грижа, днешнитѣ управляюща прѣспокойно имъ казватъ, че за тѣхъ нѣма пари. Ами какъ

има пари за министритѣ, висшитѣ чиновници, офицери и владци? Но тъй е то; управляющитѣ сж повече готови да тикнатъ страната въ единъ новъ Стамболовски режимъ, отъ която да си създадѣтъ опора съ помощта на „свобода, законностъ и справедливостъ.“ Народнитѣ учители сж скромни работници на просвѣщеніето, а на управляущитѣ по ярадисва да клатятъ каукъ на висшето офицерство, което съ единъ указъ може да рѣшаватъ трѣлливитѣ за тѣхъ въпроси.

— Нашия другаръ Ангелъ Поезетевъ на 10 т. м. бѣше взелъ едно мѣсто въ галерията на Народното Събрание. Дохождъ подначалника на Събраниято и му заповѣда да се махне отъ тамъ, защото щѣли да сѣднатъ нѣкои офицери. Понече другари ни протестираше противъ това самоволство на тоя господинъ, испъдили го на сила. Още не наказанъ юмручния герой ротмистръ Морфозъ, ето вий още единъ Морфозъ. Че какви сж офицеритѣ, г-нѣ подначалникъ, та си допуцете така ниско да постъпвате съ единъ гражданинъ? Или и намъ се прицѣло да докажете вашата работливостъ прѣдъ г-дѣ офицеритѣ и че тѣ стоятъ по високо и отъ граждани и отъ конституции? Сѣдѣ подвига на Морфоза, това е още единъ срамъ за едно Събрание, въ което отъ болъ демократи не можешъ да си отворишъ очитѣ.

— Изъ царството на „независимитѣ.“ Сѣдѣме въ Държавния вѣстникъ съ дѣта отъ 22 Августъ н. г. два приказа подъ № № 1835 и 1841, съ които се отпущатъ врѣмenni помощи отъ по 500 и 300 лева на А. Димитриевъ и А. Ив. Табаковъ, студенти по правото въ Лозанския университетъ. Отъ направената справка излиза, че Димитриевъ е синъ на единъ дѣртъ богаташъ — Стамболовъ отъ гр. Шуменъ, а Табаковъ е свършилъ вече наукитѣ на 6/18 Юлий н. г. и се е закарналъ въ София въ началото на м. Августъ. Ний питаме г. шефа на „независимитѣ“ въ тѣхното царство се позволяватъ такива несправедливости? Или, види се, чрѣзъ партизанството въ науката той смѣта да сѣбира рекурви за новата „Либерално-демократична“ партия? На добъръ му часъ. Стамболовъ си служеше съ същата система. Давѣ, то пращаше и поддържаше цѣль сонмъ отъ студентипиони въ Женева, Лозана, Мюнхенъ и др., но това нито му увеличили или усилу партията, нито, пъкъ можа да го замази на властъ.

Но ний обръщаме вниманието на публиката къмъ горнитѣ несправедливости за да види, че и

НЕКРОЛОГЪ НА АЛЕКСАНДРА III.

Sursum Corda! Пригответе се драги читатели, да чуете трагическата вѣсть: Александъръ III, олицетворението на славянството и православнието, умрѣлъ. Неговата смъртъ била „трогателна“ и „геройска“: той почувствувалъ, когато се приближила минутата да се пренесе въ свети Петровата градина и „безстрашно“ рекълъ на жена си: „жено, страшната минута настава, пригрови се.“ Да си кажемъ правото, ний до сега, въ качеството си на славянинъ, твърдѣ много се чѣрвехме, когато ни напомнеха прословутата страхливостъ на „нашия“ царъ, особено когато ни казваха: „Я гледайте царъ, я гледайте чудо, за да иди отъ Петербургъ до Царское село, по пътя му отъ двѣтъ страши се издигатъ по една сѣбна съдѣла.“ Но сега съ гордостъ можемъ да викнемъ: „погледнете какъ умира единъ православенъ царъ.“ Смъртъта на нашия царъ се продължава три мѣсеца. Най напредъ му земахме болестта на шегѣ. Не е възможно, си мислехме ний съ Драгана Цапковича и съ Пьотра Станчевича, щото болестъ да хване такава сила, какъвто е нашия двуглавъ орелъ. Чухме едно врѣме, че московскитѣ евреи профессоръ Захаринъ билъ повиканъ въ Петербургъ. Тѣзи новина бѣше достатъчна да ни разтревожи: ний знаехме отъ опитъ, че къмъ еврейтѣ се прибѣгва въ крайна пужда. Ясно бѣше прочее, че работата на нашия царъ не бѣше чиста. Слѣдъ нѣколко дена чухме още, че билъ повикакъ берлинскитѣ профессоръ Лайдентъ, значи че рабо ага се усложнява. Стапа извѣстно, че болестта на царя била въ бѣбрецитѣ. Бѣбрецитѣ се отказали да работятъ, направили

стачка и водата която пролива царя, намѣсто да върви по правия си пътъ, влезва обратно въ кръвта, и я отрави. Както виждате, съвсѣмъ не по царски билъ боленъ „Сашата“! Захаринъ и Лайдентъ съветватъ се, правятъ, струватъ, стоятъ по цѣли дни и ноци надъ царя, но бѣбрецитѣ не върватъ, та не върватъ. Чортъ побери! да бѣхъ това не бѣбреци, ами нѣкой русски мужикъ стига да му ударишъ исправника по 50 „котки съ седемтѣ опашки“ т. е, 350 опашки и само гледай какъ щѣне да трѣгне, като желѣзница. На царя му дотегна най сегнѣ това безисходно положение. Той повика единъ день своя адюгантъ и го накарва да намери „жида“ и „калбасника.“ Намѣсто Захарина и Лайдента биде повиканъ Иоанъ Кронцадскій, чудотворецъ. Въ сѣщото врѣме биде издаденъ указъ да се отслужи молебенъ за оздравението на царя, въ всичкитѣ черкви, джамии и синагоги. Ний много се зарадвахме, когато узвахме това. Благодаримъ Богу, най сетнѣ Александъръ си спомни, че той е царъ „по божия милостъ.“ Собственно той трѣбаше да захване още отъ началото съ това, още отъ началото трѣбваше той да измоли божията благодатъ. Но, представете си, какъ бѣше нашето разочарование, когато въпреки всичкитѣ молитви и литургии, бѣбрецитѣ не върватъ и пакъ не върватъ. Различни хора тълкувахъ различно Божията немилостъ. Тѣй напр. едни казваха, че бѣбрецитѣ били язичници и не разбирали отъ християнскитѣ молитви и заклинания на отца Иоана Кронцадскій. Други пъкъ казваха, че Александъръ III не уздравелъ,

„Sic ha est mort“ извикали руската царица когато Александъръ III умрѣлъ.

защото много малко сж се молили за неговото уздравяние, а напредивъ искали неговата смъртъ. Високо всичкитѣ викали: Господи исцѣри Александра; но ниско на колѣна горѣщи съзи се моляли или напредъ русскитѣ селени и работници: „Господи, господи, баташка намъ, прибири този вампиръ, който смучи кръвта, който ни е обелитъ и кожата отъ гърба, така щото всѣки двѣ години ний трѣба да мрѣмъ отъ гладъ, моръ и умъ. Пресветаи Богородичке, матушка наша прибири най голѣмия помещикъ въ Руссия, който обѣдѣната на нашитѣ ятата на пазари.“ Поляцитѣ се моляли: „Патеръ ностре и Свенти Или прибири поскоро този „москатъ“, който достойно продължава политиката на свои баща, Варшавскитѣ палачъ, който ни затвори училищата, преследва ни езика и дори кръщелнитѣ свидетелства иска да нишемъ по русскитѣ Еврейтѣ сж моляли: „Всевишній и всемогущи Иеховѣ, съкрати минутитѣ на проклетия, който ни пѣди, гони и прѣследва отъ тѣ земя гдѣго ний, нашия дѣди и праѣди се се родици и отрасли, която е напоена съ много наши съзи и кръви, който не сж затвари нашитѣ училища, но затвари и врати на русскитѣ училища за нашия синъ и дѣщери.“ Татаритѣ и турцитѣ викали: „Аллахъ, Аллахъ, да пукне това „гяурско зло“, което иска да ни покръсти и порусси. Финландцитѣ сж моляли: „Унзеръ фатеръ, не сме ний, но те молимъ да продължишъ днитѣ на тоя който всѣка вечеръ преди да си легни, глѣда по едно отъ нашитѣ конституционни права“

(Слѣдва)

сега, въ царството на „сопаджитъ“ — „независимитъ“ — „либерало-демократитъ“, се раздават помощи и даже стипендии от министерството на Нар. Просвѣщение по партизанлъкъ.

ЖЕЛЕЗНОПЪТНИТЕ РАБОТНИЦИ.

Нашата държава има въ рѣцѣтъ си вече пѣколко предприятия, въ които тя експлоатира работниците както и частнитѣ капиталисти. Тукъ ний срѣщаме малки заплати, недоплащания и много несправедливости, които се върнатъ надъ беззащитния работникъ. Разни малки и голѣми чиновници вършатъ разни произволи надъ тѣхъ, безъ да се боятъ че ще бъдатъ наказани. Ето какво ни пишатъ нѣкои работници по Руссе-Варненската железопътна линия:

„Става вече два мѣсеци до истичанието на 1894 год., когато на насъ работниците, които работимъ на Руссе-Варненската желѣзница, не сѣ ни платили за мѣсцитѣ Ноемврий и Декемврий още отъ 1893 год. Много пѣти сме ги искали отъ сегашния раздавачъ на работническитѣ заплати при Руссе-Вар. желѣзница, но всичко напразно! До колкото се учимъ, работата за гдѣто не ни плащатъ, се състояла въ това. Бившия раздавачъ на работническитѣ заплати, нѣкой си Павловъ, като му се видѣла заплатата малка, рѣшилъ да изѣде отъ голѣмата ни дневна заплата — 9 гроша (казано е дневна, а тѣ не ни ги плащатъ поне на мѣсецъ, ами ги държатъ по 2, 3 мѣсеци, та по нѣкоги подобно на г. Павловъ ги злоупотрѣбаватъ). Казано и свършено.

По причина на такъвато яинѣджилъци и перѣдно исплащане на паритѣ ни, много отъ насъ сѣ напуснали работата, въ поправили се съ това всичко? Не, останѣлитѣ отъ нашитѣ другари работници, страдатъ отъ сѣщата болѣстъ — ето вече се изминѣхъ Септемврий и Октомврий, а пари „даже Господъ“. Но да оставимъ сегашнитѣ, ами кога мисли държавата да ни плати за вѣрситѣ два мѣсеци? Дѣйствително, държавата може да е испратила паритѣ гдѣто рѣбѣва за да ни се раздаждѣ, нѣ кривили сме ний, работниците, които отъ рани зори до тъмна вечеръ работимъ, ако нѣкой си, Павловъ не ги е прѣдалъ по принадлежностъ, а ги е употребилъ кой знае какъ?

Работници: Иванъ Ангеловъ (напусналъ), Петръ Христовъ, Юрданъ Стояновъ, Юр. Кара Ивановъ напусналъ, Анти Ахмедовъ напусналъ, Димитръ Тончевъ (за 1 мѣсецъ), Пѣю Цоневъ напусналъ, Иванъ Георгиевъ (за единъ мѣсецъ), Рачо Цоневъ отъ с. Вѣгово, Недѣлко Дечевъ напусналъ“.

Въ сѣщото писмо работниците ни запитватъ какво да направятъ за да си взематъ недодаденитѣ заплати. Ний ще кажемъ, че тѣ могатъ да ги поискатъ чрѣзъ сѣдѣ, или да се отнесатъ до висшето началство. Но не е тамъ работата. Работниците не исѣкога могатъ да добиятъ удовлетворение срѣщу произволитѣ на администрацията, която смуче тѣхния трудъ. До гдѣто изъ мѣжду тѣхъ нѣма една сила, която би накарала господаритѣ изъ да ги зачита, тѣ ще бъдатъ слаби. Желѣзнопътнитѣ работници най скоро могатъ да създадатъ тѣя сила по мѣжду си, ако се здружатъ за обща стора на свойтѣ интереси. Когато тѣ се съединятъ, то тѣхното дружество ще защитава всѣкого едно отъ тѣхъ. Какво могатъ да направятъ единъ-двама отъ тѣхъ, като напуснатъ работата? Чиновникитѣ лесно ще турятъ на тѣхви мѣста други. Но не е така, ако всички работници по линията, напуснатъ работата, когато тѣ сѣ онеправдани; тогава всички изъ една уста ще викатъ: „искаме да ни плащате редовно, искаме да ни заплащате по човѣшка заплата“, и ако не ги послушатъ, то и желѣзницитѣ не ще могатъ да работятъ поне нѣколко време, отъ което управлението ще има по голѣма загуба, отъ колкото, ако имъ заплатеше редовно. „Сговорна дружина плащина разбива,“ казва пословицата; когаго работниците иматъ дружество, когато тѣ сѣ въ една душа, то и господаритѣ не смѣятъ дѣлѣ

туку-така да имъ злоупотрѣбаватъ малкитѣ заплати. Ний кажимъ работниците по желѣзнопътната линия, както и по другитѣ линии, да се съединятъ въ дружество за обща защита на свойтѣ интереси. Тамъ е тѣхната сила. Време е вече нашитѣ работници да направятъ като Английскитѣ, Германскитѣ, Белгийскитѣ свои брати, които си иматъ такива дружества, и съ които тѣ до сега хиляди пѣти сѣ навреждали вратъ на свойтѣ скубачи.

Да живѣе работническото съединение!

ПОЗДРАВИТЕЛЕНЪ АДРЕССЪ.

До прѣдставителитѣ на Българ. Работническа Соц-дем партия.

Другари,

Не бѣше отдавна, когато подкупенитѣ и неподкупени противници на социал зма у насъ се надварваха да твърдятъ, че той нѣмалъ почва въ България; когато цѣлото чиновничество се бѣ прѣвърнало въ легионъ клѣветници, шпиони и джелати за социалиститѣ; когато, покрай многото клѣвети и измислици, на лѣво и дѣсно се обвиняваха нашитѣ най-дѣтелни другари, че биле работели само между ученицитѣ, чирацитѣ и пр. и пр.

Каква пѣсеница за всички тия исчадия на мракътъ, за всички тия дармоѣди! Въпрѣки гнуснитѣ и отвратителни домогвания на разнитѣ думбазлихвари и шарлатани-адвокати, частъ отъ работното население въ България ви избра за свои прѣдставители!

Другари,

Вашия изборъ е най-живия протестъ, какъто работната масса у насъ може да направи противъ клѣветницитѣ на социализма, отъ една страна, а отъ друга — той говори най-краснорѣчиво за напѣдѣтъ на социалистическото движение въ нашата тѣя зѣлѣ отпаднала България. Ний, българскитѣ студенти-социалисти въ Бернъ, признати отъ великото значение на тоя многозначителенъ актъ, като ви поздравяваме най-горѣщо на първото встъпване въ оградата на Народното ни Събрание, присъединяваме е къмъ всички съзнателни работници и съ тѣхъ заедно празнуваме тържественното визапане на социализмъ въ рѣдовѣтъ на българското прѣдствителство.

Другари,

Вамъ се падна честта за прѣвъ пѣтъ да издигнете гласътъ си въ Народното Събрание въ защита на сиромашта, и ний се не съмняваме, че вий ще употребѣте всички свои сили и способности за това. Ний знаемъ отпапѣдѣ, че всички ваши искания въ полза на измѣчени работенъ народъ ще си останатъ въ камарата само *искания*; тѣй като вий сте двама между сто противници; но знайте, че вашитѣ громки рѣчи бързо ще се понесатъ на далеко *прѣзъ гори и прѣзъ долини* — и ще намѣрятъ откликъ въ сѣрдцата на хиляди нещастници; нѣщо по-вече: тѣ ще запалитъ искрата на съзнанието у хиляди нови избиратели, които, отъ своя страна, въ идущитѣ избори ще употребѣтъ всички свои усилия, за да увеличатъ числото на своитѣ защитници въ Народното Събрание, отъ гдѣто имъ се налага бремето на мѣжитѣ и страданията.

Другари,

Есенъта на настоящата 1894 година ще остане знаменита историческа дата не само у насъ, но и въ страницитѣ на международното социал. движение: ти даде на Интернационалтѣ нови орѣжия, като испрати защитници на угнетенитѣ и онеправдани маси въ още двѣ камари — въ Българската и Белгийската; ти увеличи числото на сиромашкитѣ защитници съ още *трийсетъ* души. Това е нова побѣда за международния социализмъ. Ний виждаме, какъ той побѣдоносно върви напѣдѣ, какъ се разлива, като море, и обхваща всички страни. Реалиционнитѣ класи сѣ въ иступление отъ неговия гигански напѣдѣкъ; тѣ вече не знаятъ какво да правятъ: едни прѣдлагатъ нови закони противъ него, други се плашатъ отъ това обуюдоотно орѣжие. Прѣди четири години социализмътъ запрати въ архивата на забвениято „желѣзния канцлеръ“, днесъ той праща тамъ и неговия намѣстникъ — Каприви!...

Обрадовани отъ всичко това, ний викаме въ едно съ всички работници-социалисти:

Да живѣе свято то работническо дѣло!
Да живѣе революционния социализмъ!

Отъ българскитѣ студенти въ гр. Бернъ.

ПО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

Засѣдание XV и XVI, 10-11 Ноемврий.

Засѣданието (XV) се отвори въ 2 ч. отъ прѣдседатели Тодоровъ. Слѣдъ прочитанието на протокола отъ миналото засѣдание, тугакъ се пристѣпи къмъ първата точка на дневния редъ, докладъ на комисията по прѣврѣтата на изборитѣ. Докладваха се изборитѣ отъ Фердинандовски и Искрецка околия, които се утвърдиха безъ всѣкакви дебати. Слѣдъ това дойде реда на многоочакваната, и нѣтъ ко пѣти оглаваната отъ прѣврѣзната комисия, Ломски изборъ. Само името Ломъ бѣше въ състояние да възбуди интересъ у всички. Многобройната публика въ галериятѣ наостри уши; по навѣрѣтъ испѣленигъ скмейки почнаха да стърчатъ глави на разнаго сорта хора стари и млади, граждани и работници, погледитѣ на които бѣха насочени въ кръга на „интелегентната камара“. Всички тамъ, силно притиснати единъ другъ, съ голѣмо нетърпение искаха да чуятъ частъ по-скоро, какътия, начелата на които е написано съ едри букви „свобода и законностъ“, ще погѣднатъ на тоя изборъ, на избора отъ кѣдѣто е избранъ човѣкъ, който безъ да взема въ съображение за висшестъта си отъ „интелигентното“ правителствено болшинство, какъто това правятъ мнозина негѣви събрати, бичуваше немилостивно и безбоязнено „моралното влияние“, навѣрѣдъ гдѣто то било упрѣжнено. Подигравката съ Пѣтвенскитѣ избори силно караше това множество въ галериятѣ да се съмнява въ патриотичността и искреността на народнитѣ избраници. Прочее, то (множеството) като че не искаше да вѣрва, че „лудешкитѣ миннери“ на единъ Д-ръ Цачевъ, или крайно ретрограднитѣ намѣрени на единъ „всѣтѣтъв да погудѣ“ поетъ — сѣ все и вся за правителственното болшинство, а, слѣдъ, и за самата камара. Но не помалѣкъ интересътъ бѣ, доду, въ самата зала, и ако щѣте, и тамъ, въ онова коше на залата, гдѣто се помѣщаватъ кореспондентитѣ на разнитѣ вѣстници.

Още току що бѣ започналъ докладчика да докладва, тѣкмо въ онова врѣме, когато дойде дума за разнитѣ документи, които оспорвали възрастта на Арсениева, се зачу едновременно продължително чукане по различнитѣ прѣдставителски столове; чукаше лѣвницата, чукаше и дѣсницата; първата, за да защити Арсениева, втората, за да поиска неговото исхвърляне изъ сѣрдцата на „интелигентното“ болшинство.

Докладчика завърши отъ името на комисията съ молба за потвърждение на Арсениев изборъ. Отъ тритѣхъ документа — поски, училищенъ и общински — относящи се до възрастта на К. Арсениева, той даде прѣимущество на послѣдния, спорѣдъ който Арсениевъ отговаряше на изискванията на закола, относително възрастта. Той обезсили първитѣ два; но дали това стори партията на „свободолюбивия“ придворенъ министръ, да ли това поиска М. Цачевъ. Не. Та не даромъ умния Цачевъ се е скиталъ отъ учреждение на учреждение, отъ баба на баба, да изнамѣри едно крѣпелно свидѣтелство, което нѣма, ни подпись ни нищо, не даромъ той, като прѣдседател на прѣврѣзната комисия, цѣлъ мѣсецъ е отлагалъ тоя изборъ... Ний съжالياме, че не можемъ да дадемъ тукъ дебатитѣ които траеха цѣли двѣ засѣдания, а ще се ограничимъ само въ давания едно общо резюме на едната и на другата страна, като комбинираме двѣтѣ засѣдания тѣй да се каже въ едно. Числото на ораторитѣ възлизаше на повече отъ 20. Никога по единъ такъвъ въпросъ нашитѣ „интелигентни“ не допукаха да се говори на 1/3 частъ. По много важни въпроси правителствения болшинство едва дочакваше съ голѣми мѣчи числото 7 и тугакъ затронване и зацѣлваше, и залата се прѣврѣщаше въ конюшна на стари жребци. А сега то равнодушно дрѣма цѣли два дѣни, спокойно безъ всѣко трѣвожение изслушва толкова оратори, отъ които мнозина сѣ своитѣ приповторения по цѣли часове, докарваха утекчение дори и на публиката. Явно бѣше, прочее, че „извѣтрелия“ Цачевъ, който непрестанно ту влизаше, ту излизаше, ту шушукане на нѣкой по малодушенъ; мисли да върши нѣщо въ интереса на „справедливостта и законността“.

Но да започнемъ най-първо отъ тия, които бѣха противъ утвърждаването. Като изключимъ цѣлъ часовата фразеология на стихоплетца Михайловски, за „както“ се разбира подъ навършена 30 год. възраст и тия на Вачева да вършимъ всичко въ името на справедливостта и въ духа на конституцията“ всичко казано отъ тия, които искаха касирането на Арсениева може да се свѣде къмъ тая нула: Трѣбва да се счита за валиденъ, за имеющъ сила, документа, който установява, че Арсениевъ се родилъ въ 1865 г., именно попското и училищното свидѣтелство, макаръ и датата на рождението въ първото да е показано 6 Ноември, а въ второто 28 Октомври. Това нищо не значило, сѣщо както нищо не значело, че попското свидѣтелство не носи никакви подписъ, а само пѣкаевъ си печатъ отъ неизвѣстно коя църква „Св. Никола“ и то съ дата 1871 г. — тогава тѣй сѣ биле издавали. Доста било само туй, че е откъснато отъ общинското свидѣтелство кочанъ.

Та даже, и да приемемъ общинското свидѣтелство за автентично, пакъ като положимъ, че е роденъ прѣзъ Декември, ще получимъ недостатъчно пълнотѣ! Ето това бѣха доказателствата на тия, които касираха избора на Ломския прѣдставителъ. Неизлишно ще бѣде да споменемъ тукъ оригиналната рѣчь на реакционера Михайловски отправена испѣло противъ г-нъ Арсениевъ, състояща се въ туй, че „юноши“, не навършили още 30 години, сѣ хора още не зрѣли, не имѣюща подготовка за работа, идеалисти, хвърчени изъ облаците на фантазията и прочие гадости, достойни само за единъ крайно отживялъ вѣка си чорбаджийски синъ, стихоплѣтецъ.

Но да прѣминемъ къмъ тия които искаха да се утвърди изборъ. Повечето оратори бѣха за утвърдението на избора на К. Арсен. и то главно на слѣдующитѣ основания: а) Трѣбва да се счита за автентиченъ, имеющъ сила, третия завѣрени отъ общината документъ, а не попското свидѣтелство, понеже общината, която ще отговаря по закона въ случай на лѣжа — обстоятелството, което придава на единъ документъ автентиченъ характеръ — а не и църквата „св. Никола“, която не е юридич. лице и слѣд. не може да отговаря, че когато въ избирателнитѣ и общинскитѣ списъци, по които той плаща данѣкъ, отбива военна повинностъ има качествата да бѣде избирателъ, въобщо по които се опрѣдѣлятъ всичкитѣ негови права и задължения, се вижда че той е навършилъ 30 годишната възраст, — то възниюща несправедливостъ би било ако, когато дойде дума да ли той има и качествата да бѣде избранъ, ний не се основаваме на тий списъци, а на нѣкои други: б) Че той въпросъ е вече рѣшенъ отъ едно учреждение, именно отъ Ломския Окръжъ нѣ свѣтъ, гдѣто той е избранъ за членъ, и гдѣто сѣщо се е повдигалъ той въ ротъ, и г) че само Ломск. избиратели — съгласно Изб. зак. — иматъ право най-първо да оспорватъ възрастъ, а не и ний, безъ да има протестъ за това; и най-сетнѣ д) че въ името на послѣдователността трѣбва да положимъ и тукъ ония начала, които практикувахме вече нѣколко пѣти, когато имаме съмнѣние за възрастъ на нѣкой депутатъ, именно да се основемъ на честната дума и да приемемъ за вѣрно туй, което той каже.

И тѣй главно на тия основания се искаше утвърдението избора на К. Ар. Прѣдставителъ, които говориха за въ полза на това бѣха: М. Макаръевъ, В. Велиевъ, Китанчевъ, Ст. Савовъ, М. Такевъ, Красъ, Вачовъ, Габровски, Конкилевъ, В. Недялковъ, В. Нейковъ и др. всичко 18 оратори. А за противното-касиране на избора бѣха: Цачевъ М. Бояджиевъ, Добриновичъ, стамболиста Табаковъ и Михайловски. Като доде думата за Мих., не е злѣ да споменемъ за скандала, който той произведе. Гаманъ по захвана М. Такевъ да го обвинява въ словоигране и цѣлчасово прѣдѣвкване на една и сѣща мисль нашия консерваторъ кинва и сѣ стиснатъ юмрукъ се отправя къмъ трибуната; тѣй той на два пѣти достига до министерската маса, и удрише по нея съ юмруци, като кричаше нѣщо, до като неговото дружѣ по идея Ионовъ, го дръпва назадъ, за да го устѣри; лѣвицата, разбира се не прѣставаше отъ да ржкоплѣска на тои бабантикъ на нашия „ученъ“; виковецѣ, „браво, лудъ, въ лудницата“ сѣщо се чуяха; на и галерията отгорѣ ржкоплѣщеше. Но да сирѣмъ съ героическитѣ подвизи на нашия „ученъ“ и продължимъ съ по нататѣшния исходъ на тои тол ова интересенъ изборъ.

Слѣдъ прѣкращение дебатитѣ дойде редъ, разбира се, за гласуване. На излѣзлитѣ вѣнъ депутати за приемане наставления отъ орѣжето

Отговоренъ-Редакторъ Ангелъ Ив. Гюзелевъ

на Стоилова-Цачевъ, почнаха да се прѣбиратъ, па и нѣкои дори като че на сила се вкарваха. Ний сами сѣ очитѣ си видѣхме, какъ Тракийското свѣтло Маджаровъ държеше за ржжавитѣ нѣкои депутати. Лѣвицата почна да се групура; голѣма частъ отъ радославиститѣ насѣдаха около нея. Д-ръ Цачевъ и Бобчевъ сѣднаха на своитѣ мѣста — първия столъ — за да даватъ команда на болшинството. Публиката бѣ настанала на крака и сѣ голѣмо нетърпение очакване резултата отъ тий прѣния. Най-послѣ пристѣпн. се къмъ многоочакваното гласуване. Едни искаха да бѣде тайно, други — по-именно, прие се чрѣзъ ставане на крака. Прѣдсѣдателя извика да станѣтъ тия, които сѣ за утвърдението избора на Арс. Изведнѣжъ наставатъ Социалиститѣ, Каравелитѣ, Радославиститѣ, частъ отъ Цанковиститѣ и нѣколко Русофили. Министритѣ Пеневъ и Радославовъ сѣщо станаха; Стоиловъ, Цачевичъ Геновъ избѣгаха, поумъ доближи до гласуване. Квестора чете, искара 65 души. Общи ржкоплескани отъ лѣвицата, подигна се силенъ шумъ и неразбория; консерваторитѣ зеха да се озъртатъ. Гласува се за анкета които сѣ. Лѣвицата пакъ стана сѣщо и министритѣ (Пеневъ и Радосл.). Добриновичъ, който бѣ направилъ туй прѣдложение стана, чакъ когато му свика Краевъ (характерностъ!) Квестора чете, но поради голѣмия шумъ не се чу колко ги каза. Гласува се най-послѣ прѣдложение за касиране, консерваторитѣ, русофилитѣ Бобчевъ, Маджаръ въ и пр. настанаха. Квестора чете: 61 чл. Почна сѣ ржкоплѣскание отъ консерваторитѣ и сѣдиниститѣ. Прѣдсѣдателя съобщава резултата за въ полза на третото прѣдложение. Лѣвицата протестира, стана галиматия; ала дезертиора вмѣсто да въдвори тишина дезертира сѣ пѣхнати въ джебъ рацѣ отъ прѣдсѣдателското кресло. Слѣдъ 15 минути се отвара за сѣданието. Лѣвицата подигна отъ ново тои въпросъ; дезертиора трака съ звона, консерваторитѣ и русофилитѣ кричатъ. Отново шумъ и безпорядѣкъ. Току по едно врѣме прѣдсѣдателя гласува прѣдложение на Д-ръ Цачевъ, въ понеделникъ да се минело къмъ продължение дневния редъ и пр. Какъ се гласува, що стана, не се разбра. Шумътъ бѣше извънмѣрно голѣмъ, лѣвицата силно се възмушаваше противъ тая неправда. Най-послѣ дезертиора повторно дезертира отъ мѣстото си. Китанчевъ силно възмутенъ вика „г-нъ прѣдсѣдателю, ако сте касирали човѣка, съобщете му да си излѣзе,“ ала дезертиора полѣка измѣквайки се въ вратата, прижелтѣтъ, отговаря, той самъ ще си отиде. Събранieto се растури, безъ да се съобщи вѣрния резултатъ. . . . Кефа на Цачева се удовлетвори, слѣдъ като отидоха 6000 л. грѣшни български пари на вѣтъра. Публиката се разотида сѣщо силно възмутена отъ тоя стамболовски произволъ на болшинството.

ВЪНШНА ХРОНИКА.

Ушитѣ на Германскитѣ приятели на „порядѣка“ и „тишината“ много неприятно бѣха поразени, когато миналата година прѣзъ изборитѣ баварскитѣ селени за прѣвъ път издадохъ грозния викъ Es lebe die Soci (да живѣятъ социѣтѣ т.е. социалиститѣ). Тѣ просто се онашиха, като узнаха, че отъ 1,800,000 тѣ гласове подадени за социалиститѣ около 500,000 дойдоха изъ селата. Излизаше че простодушния Яковъ който по-напрѣдъ вѣрваше само въ Бога и Царя, който по-напрѣдъ идеше съ вили и търнокони социалистическитѣ агитатори, които приближиха селото му сега почва да вѣрва и въ социализма. Ако това чудо не показваше, че скоро ще настане второ пришествие, то поне съставлява едно сериозно знамение за скоропното настѣпване на общественитѣ катаклизми. Това не е проста работа, драгий ни читателю, гдѣто враждебния до сега на социалистич. пропаганда селинитѣ въ единъ мигъ се преобрѣща въ неговъ приятелъ и го поздравява на свои неофлантъ языкъ. Не напразно бѣше смущението, произведено въ неприятелския лагеръ. И наистина, прѣдставете си може ли да има нѣщо по страшно за фабрикантитѣ и чифликчиитѣ отъ това неочаквано преобразование на селенина, на този „най-здравъ и ситуренъ стѣлбъ на общественитѣ порядѣкъ, и на отечеството, на религията и на семейството“. Къмъ градския работникъ отъ коле бѣха истинали приятелитѣ на „порядѣка“. „Работничитѣ се развратили“ говорѣха тѣзи най-голѣми развратници и ахнаха на работничитѣ съ ржка. Къмъ селото, гдѣто сѣ биле сназени „чиститѣ и непокаварени

прави“ устрѣмиха тѣ свои погледъ, И сега какво разочарование.. Колкото и да не се обичаме съ нѣмския филистеръ, но вѣкога намъ ви става мѣ по, когато виждаме исписана жалостъ, на неговото лице. Човѣшка слабостъ, — какво можемъ стори противъ нея! Но още по-малко можемъ да помогнемъ на тий господа. Тѣ сами отбѣлсватъ селенитѣ къмъ социалиститѣ, а на човѣкѣ, който самъ си прави зло и Богъ не може му помогна.

Работата се състои въ слѣдующата кратка историчка. а такива исторички ставатъ почти всѣки денъ. Селската община Фуксмуле (окръгъ Визаувъ Горне-Франкония) имаше единъ процесъ съ Горската администрация по въпроса за сечението дърва изъ държавната гора Цолернъ, изъ които тѣзи бѣдна община искаше своето препитане. Правото ѣ да сѣче дърва ѣ бѣше нѣколко пѣти нарѣдъ формално припознатъ отъ сѣдилницата, когато недавно, единъ други сѣдъ се произнасятъ въ полза на Горската администрация. Основайки се на сѣдебното рѣшение послѣдната навѣстила на селенитѣ отъ Фуксмуле, че тѣ не могатъ сега да сѣкѣтъ дърва. Но това означаваше най-черна сиромашия за мѣстното население, единствения источникъ за прѣпитане на което е било сечението на дърва. Увѣрена че правото ще бѣде на нейна страна, Горската администрация запрѣтила даже на селенитѣ да прибератъ насѣченитѣ още прѣди запрѣчението дърва. Всичкитѣ тѣзи запрѣчения и наумяването за гладна смъртъ довела селенитѣ до отчаение. Въпреки запрѣченията на горскитѣ стражари, тѣ рѣшили да сѣкатъ дърва както това сѣ правели отъ незапамятни врѣмена. Съ своя кметъ на чело, тѣ отиватъ въ гората и се отказали да ѣ напустятъ. Тогава горския старшия повиква съдѣти на помощъ. Една рота биде испратена подъ началството на единъ поручикъ. Послѣдния, слѣдъ като поканилъ селенитѣ да се отстранятъ, и когато послѣднитѣ не го послушали, заповѣдалъ на съдѣтитѣ да ударятъ „на шикъ“ и даже да стрѣлятъ. Заповѣдта му била изпълнена точно и бърже. Двама старши, единъ 61 годишенъ, а другия 65, паднали убити на мѣстото, първия ударенъ отъ куршумъ, а втория пронизанъ съ шикъ въ гърба. Единъ трети старецъ умрѣлъ слѣдъ малко отъ ранитѣ си. Отъ едно население отъ 100 души въ тази битка паднали около 20 ранени, *между които и жени и деца*. Ето обикновената историчка, която некажеме да ви разкажемъ. И кажете слѣдъ това, че ако тримата убити старци въскрѣснаха, не лиѣ да извикатъ „Es lebe die Soci.“

Какъ мисли германското правителство да установи въскрѣсната вѣлна на социализма? То нече се опита въ врѣмето на Бисмарка, като издаде прочутия „Socialistengesetz“ исключителния законъ противъ социалиститѣ. Но намѣсто да провали социалиститѣ, Бисмаркъ съ този законъ самъ се провали. Прѣскатъ се слухове, че Вилхелмъ искалъ да поднови сѣщия законъ. Отъ друга страна „Memorial diplomatique“ ни донесе новината, че Вилхелмъ искалъ да поднови сѣщия законъ. Отъ друга страна „Memorial diplomatique“ ни донесе новината, че Вилхелмъ мислилъ да постигне сѣщата цѣль съ уничтожаванieto на всеобщото избирателно право. Олѣзи година въ началото на изборитѣ въ Германия, въ Берлинъ се разнасяше едно прошение, идеята за което бѣше далъ самъ Вилхелмъ, съ което подписавшитѣ го искаха отъ Вилхелма да уничтожи избирателното право. Но Берлинъ въ когото само Вилхелмъ, неговитѣ курияши и полицейскитѣ агенти не сѣ социаль-демократи, намери за по цѣлесобразно да избере намѣсто трима, както бѣха до сега, петъ социалистически депутата т. е. всичкитѣ исключая депутата на парския кварталъ. Сега казватъ, че Вилхелмъ, слѣдъ като испиталъ колко го люби народа му, намислилъ да постѣни друго яче. Вижда се сръбското хладно Александръ, презъ своето стоение въ Потсдамъ, сѣ виушило на Вилхелма, че най-здравото средство да се закрепи на властъ, сѣ държавнитѣ преврати, които то вършеше въ своята нещастна страна съ удивителна maestria. Вилхелмъ сѣщо немислилъ да уничтожи всеобщото избирателно право посредствомъ единъ държавенъ превратъ. Но тои господинъ забрави, че по голѣма частъ отъ нѣмскитѣ солдати сѣ социаль-демократи. Той забравилъ още, че ако Александъръ имаше работа въ Сърбиѣ, сѣ распанитѣ радикали, той ще има работа въ най-силната партия на свѣта, съ нѣмската социалистическа партия, която за да постигне своитѣ цѣли не само, че нѣма да се сирѣ прѣдъ неговъ тронъ, но въ случай на нужда нѣма да се сирѣ и предъ неговата глава.

К. Р.

Печатница „Напрѣдѣкъ“ — офис